

KASZAP ISTVÁN ALAPÍTVÁNY

2011. március XIV. évf. 1 sz. A Kaszap István Alapítvány negyedéves ingyenes kiadványa

„Egész életemet engesztelésül felajánlom Jézus Szentséges Szívének a saját és a többi emberek rettenetes sok bűneiért!” **K. I.**

A tartalomból

- A Család Éve - Tompa Attiláné írása 1-2. old.
- **Az Alapítvány rendezvényeiről**
- Zarándoklat 2-3. old.
- Jótékonyági bál 3-4. old.
- Lelki nap (folyt.) 5. old.
- **Hit és erkölcs rovat**
- Mosolygós gyermekévek 6. old.
- **Kulturális rovat** 7. old.
- **Alapítványi hírek** 8. old.

Mit üzen a múlt?

Gondolatok házasságról, családról a Család Évében

Már nincsen olyan nap az életünkben, hogy ne érne utol bennünket egy rossz hír, kellemetlen eseményről, akár tragédiáról, amely ismert vagy ismeretlen család életét érinti. Ilyenkor a sajnálkozáson és a részvéten túl felrémlik bennünk az a körülmény, hogy ez akár velünk, a mi családukkal is megtörténhetett volna.

Ugyanakkor az is megfordul a fejünkben, hogy nem lett volna-e ez valamilyen úton-módon elkerülhető?

Gondoljunk csak a világ - benne az első emberpár - teremtésére. Ott is olyan szépen indult minden, aztán... Szépen és jól indult, mert a teremtő Isten alkotta. Tehát nem a két ember kapcsolatának intézményében kell keressük a baj okát, hanem szereplőikben, akik szabad akarattal megáldott lények, tehát Isten a szabályok gyakorlása mellett a cselekvés következményeit is kilátásba helyezte számukra.

Ez a felelősség, amely minden házasságnak sarkalatos pontja, és a kölcsönösség elve alapján működik.

Amikor a „Házasság Hetének” mozgalma 13 évvel ezelőtt Angliából elindult, a kezdeményező bizonyára a maga módján kereste azt az utat, amely kivezetheti a családokat a krízisből, ami társadalmi méreteket öltött. Tiszteletre méltó ez a kezdeményezés, mert ahogyan nincs és nem is volt két egyforma ember, úgy két egyforma házasság sincs. Két egyforma váltság sincs!

Kitől és milyen segítséget várhatunk hát? Úgy gondolom, hogy gyarló és gyenge emberi képességeink, akaratunk latba vetése mellett mindenek előtt Isten felénk áradó kegyelméből, ami kimeríthetetlen.

Természetesen vannak szép számmal boldog házasságok is, amelyek jó példával járnak előttünk. Nem szégyen tanácsot elfogadni, vagy tanulni, de még utánozni sem, gyakran elődeink, hozzátartozóink példáját követni a legüdvösebb, hiszen ezek a történetek saját élményvilágunk részei.

A családi fészkek melegének megőrzése, megvédése gyermekeink testben és lélekben való felnövekedésének biztosítója. Zaklatott életű gyermekből, nem tudom lesz-e kiegyensúlyozott, boldog felnőtt?

Alapítványunk segítő szolgálatában számtalan nehéz helyzetet találkoztam már. Fáj, ha tehetetlen vagyok, mert a problémák gyökere nem a pénztelenségben van. Az már általában következmény. Hová kell visszatérnie társadalmunknak, hogy magára találjon?

Egy magyar paraszt család ünneplőben a két világháború között

A minap a „Házasság Hete” eseménysorozatban egy református lelkész feleség figyelemre méltó tanúságtételét hallgattam. Férjének segítő társa, és 6 gyermek édesanyja. Megfogalmazódott benne egy gondolatsor, ami e cikk megírása okán engem is foglalkoztatott.

Nagyanyáink, anyáink, amikor vártak bennünket **ÁLLDOTT ÁLLAPOTBAN** voltak. Aztán telt az idő, a leendő édesanya, feleség **MÁS ÁLLAPOTBA** került, **VÁRAN-DÓS** lett. Az én korosztályom **TERHES** gondozási könyvvel a kezében járt a kötelező ellenőrzésekre.

Pedig a lényeg nem változott, mert a gyermek, a gyermekek Isten áldásai!

Ők a **REMÉNY** és a **JÖVŐ!**

Úgy gondolom, ha a múltnak ezt az egyetlen üzenetét magunkévá tennénk, alapjaiban változna meg a világ!

Tompa Attiláné

A Kaszap István Alapítvány Elnöke

Ó, maradj a kegyelmeddel Mivelünk, Jézusunk,
Hogy a bűnös világnak Tőribe ne jussunk.

2. Ó, maradj szent igéddel Mivelünk, Megváltónk,
E földi vándorlásban Te légy útmutatónk.

3. Ó, maradj világosság Mivelünk fényeddel, Te
Vezess a sötétben, Hogy ne tévedjünk el.

4. Ó, maradj áldásoddal Mivelünk, Úr Isten, Szent
Kegyelmed áraszd ránk Minden szükséginkben.

5. Ó, maradj oltalmaddal Mivelünk, hű pajzsunk,
Hogy e világ diadalt Ne vehessen rajtunk.

6. Ó, maradj hűségeddel Mivelünk, Szent Isten,
Adj erőt, hogy megálljunk Mindvégig a hitben.

(Magyar Református Énekeskönyv, 200. ének, 1700-as évek)

Az Alapítvány rendezvényeiről

Zarándoklat Székesfehérvárra

Kaszap Istvánra emlékeztünk

December közepe előtt néhány nappal telefonon felhívott Tompa Attiláné Marika, és boldogan újságolta a következő hírt: „Spányi Antal püspök úrral találkozott néhány nappal ezelőtt, aki meghívta Székesfehérvárra a Kaszap István Alapítványt arra az emlékmisére, amelyben Kaszap Istvánra emlékeznek halála 75. évfordulóján a Prohászka templomban. Az idő nagyon rövid az előkészületekre, ezért telefonon felhívja a szóba jöhető, keresztény gondolkodású ismerőseit, és invitálja őket egy rövid zarándoklatra. Van-e kedvem velük menni?”

Mindössze azt a kérdést tettem fel, hogy melyik napon és hány órakor lesz az indulás, s a választ meghallgatva azonnal igent mondtam. Tisztelője vagyok Kaszap Istvánnak és annak a szellemiségnek, amelyet ő képviselt rövid élete folyamán. Ezen túlmenően többször hallottam egykori – sokunk által nagyon tisztelt – plébánosunktól: „A keresztény ember számára a halálának napja az égi születésnapja is.” Emiatt örömmel jelentkeztem a zarándoklatra, hiszen egy fiatal ember, egy példakép égi születésnapját megünnepelni lélekemelő érzés.

2010. december 17-én, pénteken kora délután az „Elágon” a parkolóban egy szép buszon számomra ismerős és kevésbé ismerős arcokkal találkoztam. A tervezett indulás időpontjában Kerekesné Margitka a buszról a mobiltelefonján még gyorsan felhívta néhány ismerőst és érdeklődött tőlük: Várjunk-e rájuk még néhány percet, vagy induljunk-e el nélkülkük?

Utólag visszagondolva erre a délutánra és estére, a szép lelki élmények még szebbnek látszódnak, mivel az utazás során voltak akadályok, „kereszték” kellő számban. Amint fentebb említettem: pénteken kora délután indultunk el. Elég gyorsan megtapasztaltuk, hogy egyáltalán nem könnyű keresztülmenni gépjárművel Budapesten a délutáni csúcsforgalom idején. Araszolva, de eljutottunk az M1-M7 közös szakaszáig. A sofőr gyorsított, – most már megtehetette, mert itt már nem volt dugó – mi pedig elégedetten néztünk az óráinkra és arról beszélgettünk: *A mise előtt mehetünk a sírhoz a koszorút elhelyezni, imádkozni, egy csoportképet készíteni a résztvevőkről.* Talán eddig jutottunk a tervezetésben és ezeket a gondolatokat megosztottuk egymással, amikor az autóbusszunk megállt.

Nem araszolgotott, mint a korábbi 40 percben, hanem megállt (mint évtizedekkel ezelőtt az a ló, amelyik megmakacsolta magát és nem volt hajlandó mozdulni egy tapodtat sem). Eltelt öt perc, tíz perc, tizenöt perc. A sofőr időközben kikapcsolta a motort, hiszen ameddig elláttunk a buszból, előttünk mindenhol mozdulatlan gépjárművek álltak.

„Gyerekek imádkozzunk, a Jóisten majd csak megsegít bennünket, és oda-

érünk a mise kezdetére!” – javasolta egy tapasztalt útitárs. Ez többé-kevésbé hatékony módszer volt, kb. 40 perc várakozás után a rendőrök feloldották a kamionbaleset miatt elrendelt teljes útzárat. Lépésben, de végül elhaladtunk a mély árokba belógó, a hátsó kerekével az úton „kapaszkodó” kamion mellett. Ismét az óráinkra néztünk, amikor a sofőrnek már volt lehetősége felvenni az elvárható „utazó sebességet” és kicsit bizonytalanul, de alapvetően reménykedve biztattuk egymást: „A mise kezdetére valószínűleg odaérünk a Prohászka templomhoz.” A megpróbáltatásoknak nem volt vége. De milyen is legyen egy zarándoklat? Attól lesz zarándoklat és nem egyszerűen „kirándulás”, hogy vannak leküzdésre váró akadályok és azokat közösen legyőzzük. Ez (mármint az akadály) a mi esetünkben a sötétség és a helyismeret hiányának képében jelentkezett. Egy idő után kiderült, hogy az autóbusz sofőre – bár megbízható pilóta, rendes, becsületes ember, magabiztosan vezeti a több tonnás járművet – nem tudja, hogy hová megyünk (utca, tér, házszám). Mi utasok, zarándokok a Prohászka templomba igyekeztünk Kaszap Istvánra emlékezni, égi születésnapját megünnepelni, de pontos címet nem tudtunk mondani, így sajnos nem tudtuk segíteni a buszvezető munkáját. Végül megérkeztünk a Prohászka templomba az evangélium előtt néhány perccel. Spányi püspök úr a prédikáció elején a vendégeket köszöntötte, és külön kiemelte „a Budapestről érkezett Kaszap István Alapítvány zarándokcsoportját”. A prédikációban felhívta a jelenlévők figyelmét arra, hogy a 75 éve az égi hazába költözött Kaszap István napjainkban is példaképnek állítható a fiatal keresztények elé. Törekedjünk arra, hogy minél többen megismerjék életét, a sportban és az imádságos lelkületben mutatott példáját, a betegség és a szenvedés alázattal történő elfogadását és felajánlását embertársaiért.

A szentmise után a püspök úr vezetésével a több száz ember kivonult a Prohászka templom oldalánál kialakított sírhoz és emléktáblához és – a metsző hideg szélben – közösen imádkoztunk, énekeltünk és virágokat helyeztünk el a sírnál. (Amíg a szertartás tartott, addig nem figyeltem a nagyon hideg szélre, de a végén annyira fázott és meggémberedett az ujjam, hogy alig tudtam kigombolni a kabátomat a közösségi teremben, ahová bemehettünk melegedni.) Spányi Antal püspök úrnak ajándékot adott át a közösségi teremben az alapítvány kuratóriumának elnöke. Mi valamennyien megköszöntük a meghívást és a lelki feltöltődést a házigazdáknak, majd Isten vigyázó oltalmában bízva az autó busszal visszaindultunk Budapestre, a XVII. kerületbe.

Köszönjük Marika, Isten áldjon meg érte!

- Józsi -

Spányi Antal püspök úr karácsonyi üdvözlőlapja alapítványunknak:

Kedves Elvira Anyó!

Megváltónk születésének ünnepén
szívből kívánok Önnek örömet és békét.
Az új esztendőre kegyelmet
és bőséges áldást.

Köszönöm a szeretetteljes és hűvös
üdvözlőlapot és
szívből és hűvűvel

+ Spányi: AM

értelemhez.

Az est hátra lévő részében a báli vendégeket várta a Pálya vendéglő konyhájában főtt finom vacsora. Az étkezés előtt *Udvardy Tamás* atya vezetésével elmondtuk az asztali áldást, mely most már szép hagyománya bálunknak.

A tánczenét hajnali háromig a *Clips Band* szolgáltatta. Nagyobb szünetet a tombola tárgyak sorsolása illetve a támogatás céljából följánlott képek árverése miatt tartottunk.

Úgy a tombola tárgyakért, mint a műalkotásokért köszönetünket fejezzük ki kerületünk vállalkozóinak, intézményeinek, magánszemélyeknek, *Batta Eszter* és *Budai Tibor* grafikusművészeknek.

Tompa Attiláné

A Kaszap István alapítvány elnöke

Utóhang a múlt évi lelki napról

A múlt év novemberi lelki napnak maradandó hatását bizonyítja, hogy a rákosmenti egyházközségek templomaiban megnőtt azon hívek száma, akik a hetenként tartott csendes áhitaton, a szentségimádáson részt vesznek. A csend, az elmélyedés, zajos és rohanó napjainkban ritka kincs és gyógyító hatású. Megerősíti és növeli hitünket. Erről tartott előadást *Varga László* kaposvári plébános. Lapunkban már beszámoltunk róla „Ismét egy felejthetetlen lelki nap” címmel. Az egyik témakört azonban csak futólag említettük azzal az ígérettel, hogy erről - a szentségimádásról - és a róla írott könyvéről külön beszámolunk.

„A szentségimádás szolgálat is” - írja és ezt így indokolja saját tapasztalatai alapján: „Nem csak önmagunk miatt megyünk a Jézussal való személyes találkozásra, hanem másokért, a Test többi tagjáért is. Egy Testnek vagyunk a tagjai, és minél jobban átjárja a tagokat Isten szeretete, annál inkább akarnak segíteni, szolgálni másokért és másoknak”.

Álljon itt a 2004-ben írott könyvből *Varga László* atya személyes vallomása arról, hogyan fedezte fel 1986 nyarán a szentségimádást, és hogyan tette ezt napi gyakorlattá papi életében: „Mindenek előtt felismertem, hogy ez nem egy a sok jámborsági gyakorlat közül, nem egy újabb lelki program, amit el kell végezni, nem biztos recept és módszer a gyümölcsöző lelkipásztorkodáshoz, hanem magá az élet! Személyes és bensőséges kapcsolat! Azzal, aki annyira szeretett, hogy meghalt értem, és odaadta magát nekem.

Először csak egyedül végeztem. Teljes csendben, eszköztelenül. Szerettem volna találkozni azzal, akitől

addigra már rengeteg ajándékot kaptam...”

A kezdet nehézségeiről így vall: „Hónapokon át alig vártam, hogy leteljen az az egy óra, amit odaígértem neki. Semmi béke, semmi vigasztalás, semmi látványos gyümölcs nem termett, sőt napról napra nehezebb volt kitarítani, mert szívem minden sötétsége felszínre tört. Fél évbe telt, amikor végre béke lett, s csendesen és váratlanul átölelt az Isten.

Együtt a közösséggel

Hamarosan megértettem, hogy nem egyedül kell végeznem, hanem közösséggel. A hónap harmadik hetének vége lett a „csendes nap”. Zsolozsmával, böjttel és szentségimádással. Akik eljöttek számtalan gyümölcsről számoltak be... Eleinte külön e célra kialakított kápolnában, majd nyilvánosan, mindenki számára nyitott lehetőségként a Szent Imre templomban. Több, mint hetven testvérem évek óta (1998. január 4-e óta) hétről hétre hűségesen válaszol Isten szeretetére, visszaadva neki egy órát az ő tulajdonából. Szolgálnak kitarítóan másokért, a közösségért, a városért...

Néhány személyes tapasztalat

Az ima nem természetes, hanem természetfeletti szükséglet. Küzdenünk kell érte. Naponta. Kifogásokat gyártunk eközben: nincs erőm, nincs időm, nem tudok imádkozni, mások jobban tudnak, mint én... és amire gyakran nem is gondolunk, vagy talán el sem hisszük: az ima soha nem a mi teljesítményünk, a Szentlélek az, aki imára indítja a szívünket.”

Utóirat és beharangozás fenti sorok írójától: Fent idézett szöveg annyira tömör, súlyos és tartalmas, hogy jobbnak tűnik, ha most befejezzük *Varga László* atya gondolatainak ismertetését, a könyve alapján. A folytatása is hasonlóan mély, és elgondolkodtató, ezért most előzetesként csupán felsoroljuk könyvének - és az ebből elhangzott előadásának - további részét vázlatosan, címszavakban:

Mit jelent a szentségimádás?

Szerető szemlélése egy titoknak.

Mire van szükségünk a szentségimádáshoz?

Semmittevésre; vágyra; csendre; jelenlétre.

Mire hív Jézus a szentségimádásban?

Szolgálatra; aszkézisre.

Mindezek részletes elemzését következő számunkban ismertetjük.

Vágó Mária

Hit és erkölcs rovat

Mosolygós gyermekévek

„Születésének évében Európa lángokban állott. Az összes fronton elkeseredetten dúlt a harc.

Egy ilyen felzaklatott, véres, háborús tavaszban: 1916 márciusában született Kaszap István. Születésnapja a harci hírek, fegyveres küzdelmek és halálhörgés szomorú lármájában a remény ünnepe: március 25., Urunk születésének hírüladása, *Gyümölcsoltó Boldogasszony*.

Kaszap István harmadik gyermek volt a családban. Nála nem sokkal idősebb két bátyja: *Béla* és *József*, valamint húgai: *Rózsi* és

A pólyás baba Kaszap István

Gabriella közt ő van a sorban középen. Szülei: *Kaszap Lajos* posta- és távirtda ellenőr és felesége, szül. *Winkler Róza*, szeretetben és Isten törvényeinek tiszteletében igazi keresztény családi tűzhelyet alapítottak...

A kis *Pista* a gyermekkor első boldog éveiben mit sem tudott a világ bajairól. A családban szeretet és béke volt. Édesapjuk - szelíd, halk szavú ember - gyengéd volt hozzájuk, édesanyjuk pedig az anyai szeretet találékonyságával és a jó háziaszszony szorgosságával gondozta őket. A kis *Pista* igen jóindulatú, vidám fiúcska volt. Előfordult, hogy édesanyjuk olykor, pl. cseresznye szüretkor a nagyszülőkhöz ment segíteni. Ilyenkor napközben a gyerekekre a jó szomszédok vigyáztak, este pedig az édesapjuk.

A fiúk szerették az apai felügyeletet. „Ha anyuka nem volt otthon, - mondja *Béla* - sokszor nagy grimbuszt csináltunk: összeszedtük a fedőket, zenekart szerveztünk, a fedőkkel vertük a székeket és lábasokat, amikor pedig már nagy port csaptunk, kiszellőztettünk.” A szomszédok, ha a gyerekek hangosabban vigadoztak, mosolyogva mondták: „Biztos az apjuk van velük, azért lármáznak.” *Kaszap Lajos* szelíd türelemmel szemlélte a három kisfiú hancúrozásait. „Hadd ugráljanak, hadd kiabáljanak, azért gyerekek” - szokta mondani, és csak arra vigyázott, ne essék bajuk....”

Az idézett szövegrész a „*Ki volt Kaszap István?*” c. könyvből van. Írták magyar jezsuiták *Endrődy László* könyve nyomán.

IMA A CSALÁDOKÉRT

Dicsőséges Szentháromság, minden szeretet és közösség forrása, köszönjük neked a családjunkat.

Bocsásd meg bűneinket, amelyeket szeretteink ellen elkövettünk. Támogasd testvéreinket, akik házasságukban és családi életükben hajótörést szenvedtek. Töltsd el szívünket családtagjaink iránt áldozatos, tiszta szeretettel. Segíts, hogy a kölcsönös öntadásban napról napra újjászülessünk. Segítsd fiataljainkat, hogy bátran vállalják a családi élet kihívásait. Áldd meg mindazokat, akik a magyar családokért sokat fáradoznak.

Szent Család, könyörögj érettünk!

Ismét a jótékonyági Kaszap bál nyitotta a farsangi szezon kerületünkben

Gyönyörű, verőfényes időben fejeztük be a bál szervezését január utolsó napjaiban.

A kegyes természet nem csak nekünk, de a bálozni szándékozó barátainknak is adott egy lendületet még akkor is, ha vissza-vissza tért emlékezetünkbe az egy évvel ezelőtti báli nap téli, zimankós emléke.

Január 29-én este igen nagy szeretettel és örömmel fogadtuk a Vigyázó Sándor Művelődési Ház aulájában kedves vendégeinket, akik a műsor kezdetére már meg is töltötték a színháztermet.

Bálunk háziasszonya köszöntötte a megjelenteket, köztük *Horváth Tamást*, a XVII. Kerületi Önkormányzat alpolgármesterét és feleségét, valamint *Kondor Katalint*, a bál fővédnökét és *Balla Eszter* grafikusművészt, díszvendégünket, és az egyházak, intézmények, vállalkozások képviselőit, valamint minden kedves vendéget.

A programot ezúttal is *Palójtay Érsek Ágnes* állította össze helybeli előadóművészek produkcióiból.

A nyitó számot *Gordos Anna* néptáncosai mutatták be, akik arról győzték meg a közönséget, hogy egy zajos nagyvárosban is fel lehet szítani fiatal lányok szívében a népművészet iránti érdeklődést és szeretetet,

és ez a vonzalom még a jelenlegi országhatárokat is átívelheti. A koreográfia, a táncosok

ruhái, hajviseletük mind-mind a hitelességet bizonyították. Nagyon sok boldog, és joggal büszke szülő is ott ült a nézők soraiban.

Kiss Laci barátunk - a Pál Apostol Iskola 11. évfolyamos tanulója - régi ismerősünk, aki dalénekesként mindig fontos mondanivalókat közöl hallgatóságával. Most is így tett, nagy tetszést kiváltva.

Palójtay Béla bácsi - akivel a bál előtt találkoztam - elmondta, hogy dolgozik a meglepetés számon. Nos, igazi meglepetés volt a „Hanglemez esten voltam” c. verses monológ, amely

mindannyiunk csodálatát kivívta.

Egyik leánya, *Zsuzsa* a „*Valahol Európában*” c. filmből énekelte egy sláger számba menő dalt, amit talán brüsszeli - előző napokban megtett - útja inspirált. A *Nemzeti Énekkarral* szerepelt a magyar elnökség műsorsorozatában az EU központjában, ahol a magyar *Himnusz* eléneklésének történetét mondta el báli közönségünknek.

Hegedűs Valér zongoraművész - aki már szinte XVII. kerületinek számít - stílusosan *Liszt Ferenc: XV. Magyar rapszódia-ját* adta elő. A lelkünk is erre vágyott!

Béla bácsi másik leánya, *Palójtay Érsek Ágnes* beavatta közönségünket annak a 35 éves jubileumi műsornak a gyönyörűségébe, amely december elején a *Stefánia Palotában* zajlott. *Ligeti János* talán *Ágnesnek* írta ezeket a dalokat?!

Herencsár Viktória cimbalomművész előadása, és *Martonosi Györggyel* közös műsorszámuk felejthetetlen volt.

Gaal Csaba operaénekes is mindig tud meglepetésekkel szolgálni közönségünknek. A „*Mephisto rondo*” után nagy élvezettel interpretálta a dél amerikai népdalokat is, amelyekben a jazz már finoman ott dübörög. A cimbalom kíséret és a dal egészen különös volt, mintegy átvezette a közönséget a báli hangulatba.

A műsor végén készíttetést éreztem, hogy a kuratórium elnökeként néhány mondatban megfogalmaztam köszönetünket azok felé, akik a műsorban felléptek, illetve tartósan és meggyőződésük szerint szívből támogatják - többféle módon is - alapítványunk munkáját. Nélkülük alapítványunk nem működhetne! Ezt tapasztaltuk meg 20 éven át és ez a remény él bennünk a jövőt illetően is. Mindezért szívünkben igen nagy hálát érzünk.

A hagyományokhoz híven *Csorba Béla*, a KDNP XVII. ker. szervezetének elnöke méltatta a *Kaszap István Emlékérem* és *Oklevél* várományosainak érdekeit. Ez idő szerint három személy részére kívántuk átadni a díjat,

de egykori munkatársunk, *Ofella József* kurátor egészségi állapota miatt nem tudott megjelenni. *Dr. Mandula József* nyugalmazott rákoscsabai esperes plébános és *Kalacsiné Nyiszlai Zsuzsanna*

énektanárnő *Kondor Katalin* fővédnőtől illetve *Batta Eszter* díszvendégtől vehette át a díjat.

Ezt követően meghallgattuk a díjazottak hozzászólását, amely egyedi volt a maga nemében és egyaránt szólt a szívhez és az

Kulturális rovat

Reményik Sándor

Akarom

Akarom: fontos ne legyek magamnak.

A végtelen falban legyek egy téglá,
 Lépcső, min felhalad valaki más,
 Ekevas, mely mélyen a földbe ás,
 Ám a kalász nem az ő érdeme.
 Legyek a szél, mely hordja a magot,
 De szirmát ki nem bontja a virágnak,
 S az emberek, mikor a mezőn járnak,
 A virágban hadd gyönyörködjenek.
 Legyek a kendő, mely könnyet töröl,
 Legyek a csend, mely mindig enyhét ad.
 A kéz legyek, mely váltig simogat,
 Legyek, s ne tudjam soha, hogy vagyok.
 Legyek a fáradt pillákon az álom.
 Legyek a délibáb, mely megjelen
 És nem kérdi, hogy nézik-e vagy sem,
 Legyek a délibáb a rónaságon.
 Legyek a vén föld fekete szívéből
 Egy mély sóhajtás fel a magas égig,
 Legyek a drót, min üzenet megy végig
 És cseréljenek ki, ha elszakadtam.
 Sok lélek alatt legyek a tutaj,
 Egyszerű, durván összerótt ladik,
 Mit tengerbe visznek mély folyók.
 Legyek a hegedű, mely végtelenbe sír,
 Míg le nem teszi a művész a vonót.

PIERRE DUVAL

APÁM KEZE, ANYÁM AJKA

Családomban a vallásnak nem volt ünnepélyes helye: abban állt, hogy este és reggel imádkoztunk. Mindenki együtt.

Apám testtartását nem felejttem el. A munkából tért haza, egy rőzseköteggel a vállán. Vacsora után a földre térdelt. Könyökét egy székre helyezte, és fejét kezeiben tartotta. Nem nézett sehová. Nyugodt volt. Nem mozgolódott.

Arra gondoltam: „Apám, aki ilyen erős, a ház fenntartója, tereli a marhákat és nem hajlik meg a bíró előtt... az Isten előtt olyan lesz, mint egy gyermek. Arca megváltozik, amikor beszélgetnek. Az Isten csak nagy lehet, ha még apám is letérdel előtte. Biztosan jó is az Isten, nem kell átöltözni, ha valaki beszél vele.”

Egy ellenkező eset: anyámat soha nem láttam letérdelni. Estére mindig kifáradt. Nem tudott letérdelni. Közénk ült, és a legkisebb testvéremet ölébe vette. Nézett bennünket, de nem szólt semmit. Nem sóhajtozott, ha a testvére rosszkodott, vagy vihar tombolt, vagy esetleg a macska döntött fel valamit. Azt gondoltam: „Isten egy egyszerű valaki, ha egy gyermekkel a karon lehet vele beszélni, talán még tisztába is tenni. Mégis egy fontos valaki lehet, mert amikor anyám beszél vele, nem törődik a macskával vagy a viharral.”

Apám kéztartásából és anyám ajkáról többet tanultam, mint a hittanórákon.

Pusztá Sándor

Annunciáció

I.

Mikor az Angyal megjelent Nála
 kétszer hajolt meg
 először Előtte, aztán mert
 temérdek szárnya
 nem fért a szobába
 így is fele kint maradt a szélbe
 mintha ott is állna
 úgy kezdett üzenetébe

II.

s nem lehet tudni, honnan vette
 e száj a szókat
 mert rajta még sosem volt beszéd
 a szél elállt, a mindenség alélt
 a Kezdet szól így s benne a Vég
 aztán csak mondta feledve
 hogy otthona az Ég
 S Akihez szólt
 értette, bár angyalul beszélt

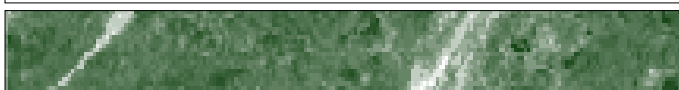

KASZAP ISTVÁN (1916-1935)

Pajkos gyermekkor után mély és bámulatos akaratérő jellemezte a ciszterci diákot. Kemény kitartással közepesből színjeles tanulóvá küzdötte fel magát. Kitűnő tornász, 17 évesen a Dunántúl ifjúsági bajnoka. Buzgó cserkész, hűséges kongreganista. Szerzetesi életét a Manrézában hősiés odaadással kezdte. Sokat elmélkedett Jézus szenvedéseiről, és a bűnösökért *engesztelő áldozatul ajánlotta fel magát Jézus Szent Szívének*. Fiatalon, életének huszadik évében rejtélyes betegség támadta meg, amellyel szemben az orvosok tehetetlenek voltak. Egész testét gennyes sebek, fekélyek lepték el. Halálos ágyán, (felmetszett gégevel) az örök élet kapujában felírta búcsúszavait: „*Ne sírjatok, mennyei születésnap ez*”. Azóta is mind többen kéri bizalommal égi pártfogását és igen sok feltűnő imameghallgatás történik. Boldoggá avatása folyamatban van.

telő áldozatul ajánlotta fel magát Jézus Szent Szívének. Fiatalon, életének huszadik évében rejtélyes betegség támadta meg, amellyel szemben az orvosok tehetetlenek voltak. Egész testét gennyes sebek, fekélyek lepték el. Halálos ágyán, (felmetszett gégevel) az örök élet kapujában felírta búcsúszavait: „*Ne sírjatok, mennyei születésnap ez*”. Azóta is mind többen kéri bizalommal égi pártfogását és igen sok feltűnő imameghallgatás történik. Boldoggá avatása folyamatban van.

Alapítványi hírek

Zarándoklat

Kaszap István születésének 95. évfordulóján 2011. március 26-án szombaton 17 órakor Székesfehérváron a Prohászka templomban lesz emlékmise.

Alapítványunk erre az alkalomra autóbuzsós zarándoklatot szervez.

Részvételi díj: 1200,- Ft.

Kaszap István élete világossá teszi, hogy az ember eljuthat az élet tökéletességére, nem számít mennyit éltünk, vagy mi van még előttünk. **Ami számít: megpróbálni most megtenni, amit megtehetek, amire módomban és lehetőségem van, megpróbálni most hittel élni, hittel nézni, hit szerint cselekedni. Így mi is fölfedezhetjük: közelít hozzánk az Isten.**

Ruhavásár

Alapítványunk ruhavásárt rendez 2011. április 1-én, 2-án és 4-én (péntek, szombat, hétfő) a Péceli út 220. szám alatti székházunkban.

Köszönet

Köszönetet mondunk mindazoknak, akik adójuk 1%-át Alapítványunknak utalták. Annak minden forintját a kerületünkben élő rászorulóknak megsegítésére fordítjuk.

150 - Batta Eszter - Béke - Szülő

Kérjük, hogy akiknek módjukban áll a jövőben is segítsék rajtunk keresztül a kerület rászoruló családjait és gyermekeit anyagi támogatásukkal, illetve adójuk 1%-val!

Ehhez szükséges legfontosabb adataink:

Számlaszám: OTP 11717009-20018281

Adószám: 19652502 - 1 - 42

Nevünk: Kaszap István Alapítvány

Kaszap István Alapítvány Hírlevelének kiadója:
Kaszap István Alapítvány kuratóriuma
Megjelenik negyedévente
Honlap: www.kaszapalapitvany.hu
A szerkesztő e-mail címe: torba@freemail.hu